

І КОЛИ ВІДКРИЛИСЯ ЇМ ОЧІ, ВОНИ ПІЗНАЛИ ЙОГО

І з Євангелії від Святого Луки, починаючи з 24-го розділу та 13-го вірша.

І ось, того ж самого дня двоє з них йшли в село, що зветься Еммаус, стадій на шістдесят від Єрусалиму.

І розмовляли вони між собою про все те, що сталося.

І ото як вони розмовляли та розпитували один одного, підійшов Сам Ісус та й пішов разом з ними.

Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали.

І промовив Він до них: Що за речі такі, що про них ви між собою в дорозі міркуєте, і чого ви смутні?

І озвався один із них, що його звали Клеопа, та й промовив до Нього: Ти хіба єдиний захожий тут в Єрусалимі, який не знає, що сталося в ньому цими днями?

І сказав Він до них: Що саме? І сказали вони Йому: Про Ісуса Назарянина, що був Пророком, могутнім в ділі та слові перед Богом і всім народом;

І як первосвященники та старшина видали Його на. . . засудили Його на смерть та розп'яли Його.

А ми сподівались були, що Він є той, що має визволити Ізраїля; і до того ж, сьогодні вже третій день, як усе це сталося.

А дехто з наших жінок, що рано були коло гробу, нас здивували;

А коли вони не знайшли Його тіла, вони повернулися, розповідаючи, що також бачили з'явлення анголів, що сказали. . . Він живий.

І пішли дехто з наших до гробу, і знайшли. . . як казали жінкі, Його ж вони не бачили.

Тоді сказав Він їм: О безумні. . . повільні серцем, щоб повірити всьому, про що сповіщали пророки;

Хіба ж Христові не це перетерпіти треба було, та щоб увійшов у Свою славу?

І, почавши з Мойсея та від пророків усіх, Він вияснював їм. . . з усіх Писань те, що стосувалося Його.

І наблизились вони до села, куди йшли; а Він удавав, ніби хоче йти далі.

А вони не пускали Його, кажучи: Зостанься з нами, бо вже вечоріє, і кінчається день. І Він увійшов, щоб із ними побути.

І ото, коли вони сіли з ними до столу, Він взяв хліб, та благословив його, та розламав його, та подає його їм.

І відкрилися їм очі, і вони Його пізнали; а Він зник з-перед їх очей.

І говорили вони один одному: Чи не палали серця нам обом, коли промовляв Він до нас по дорозі та коли відкривав Він нам Писання?

2 Помолимося, схилимо тепер наші голови у молитві.

3 Найсвятіший Боже, ми приступаємо до Тебе в Імені Ісуса, Сина Твого. І ми віримо, що ми зараз перебуваємо у Твоїй Присутності, коли вірою ми приходимо до Твого величного вівтаря, де знаходиться Його Кров Там, щоб говорити за нас від нашого імені. І ми дійсно нужденні люди, Господи. Ми потребуємо Тебе, і ми—ми прохаємо про Твою благодать. І коли ми бачимо сьогодні здійснені пророцтва, що церква, як ми збагатіли світськими речами, і вважаємо, що ми ні в чому не маємо потреби, а Він сказав, що ми “нагі, сліпі, нещасні, сліпі, й не усвідомлюємо цього”. І, Отче, в такому разі ми просимо про благодать, щоб Ти відкрив нам очі до розуміння Твого Слова, щоб нам досягнути годину, за якої ми живемо, щоб нам підготуватися до Його з’явлення, бо ми істинно віримо, що воно близько. Тому зараз ми хочемо прохати, щоб Ти дав нам сьогодні бажання нашого серця за Твоїми багатствами у Славі.

4 Пробач нам гріхи, Господи. Ми—ми молимо, щоб Ти не зважав на наші неправильні розуміння та нашу—нашу необізнаність у тому, що нам слід знати, — щоб Ти пробачив нам це. І згадай про нас, звичайних людських істот, Отче, що ми попадаємо в усякого роду помилки й труднощі. Ти ж — безкінечний, непогіршимий, вічний Бог. Ми молимо, щоб Ти був ласкавий до нас та дарував нам благословіння, про які ми прохаємо, бо ми прохаємо це в Ім’я Ісуса. Амінь.

Можете сідати.

5 Отож, ми вдячні сьогодні за можливість знову бути тут у...цій аудиторії, й що в нас знову є цей величний час спілкування навколо Божих справ.

6 Я вибачаюся, що учора ввечері протримав вас всупереч своїй же обіцянці, коли я сказав вам, що ми шовечора будемо закінчувати о—о дев’ятій, дев’ятій тридцять. І учора ввечері я—я—я забув про це, і я—я вибачаюся, що у мене так вийшло. Отож, сьогодні ввечері я постараюся виправити це перед вами, бо я знаю, що багато хто з вас працює. І ви повинні ходити на роботу. Ви, вам, люди, вам, жінки, потрібно збирати своїх чоловіків на роботу, й таке інше. І багато хто з вас працює, і це нелегко.

7 І я думаю, що сьогодні в нас чимало проповідників. Велика кількість служителів, здібних служителів, які викладали нам Слово, ваші пастори, та—та евангелісти, та інші, що проїжджають через це місто. Але, я вважаю, головне, до чого я докладаю зусилля, щоб постаратися донести до вас — це реальність Присутності Христа, щоб—щоб ви могли узріти Його, через Його ототожену на цей день обітницю, та зрозуміти, що то є Він.

8 Отож, учора ввечері ми спробували представити невеличкий нарис, а сьогодні в нас буде ще один нарис, і, може, й завтра ввечері.

9 Потім, як Господь зволить, у суботу ввечері, з тієї причини, що у неділю вранці вам не потрібно буде підніматися так рано, я—я хочу спробувати викласти Послання таким—таким чином, щоб це було більш зрозуміле пасторам і тим, хто зможе, — підкріпити це місцями Писання.

10 І потім, у неділю після обіду, ми хочемо—хочемо влаштувати молитовну чергу, будемо молитися за хворих, покладаючи на них руки та молячися за них таким чином. І ми бачили, що це було успішним для тих, хто не міг дотягнутися вірою, й просто повірити Йому, й прийняти це. Я вважаю, що було б краще, якби ми могли просто дотягнутися й прийняти Його.

11 Ось, у Південній Африці, коли я був там у Дурбані на зібранні, коли на дурбанському іподромі зібралось, я думаю, десь майже двісті тисяч чоловік. Там було, ми вивели. . . На платформі побувало тільки п'ятеро. І коли п'ятий зцілювався, на платформі, й спитали у тубільців там, де вони лежали. . . О-о, подумати тільки!

12 Що ж, це один з найбільших у світі іподромів. Він набагато більший, ніж Чочхілл Даунс, у Луїзвіллі. І англійці усі їздять туди на зимові змагання, перегони. І ми зайняли іподром, і він був увесь забитий, і усе поле для перегонів. А я був там в одному будинку збоку. Сідней Сміт, мер Дурбана возив мене туди у той день, на перегони.

13 І я бачив, як по одній загальній молитві, після того, як ті тубільці. . . Деякі з них не знали, яка рука ліва, яка права. І я бачив їх, після того, як вони побачили. . .

14 І я пояснював. В мене було п'ятнадцять різних перекладачів. Коли говориш одне речення, доводилося чекати, поки п'ятнадцять чоловік прокажуть його. Отож, ви розумієте, як важко це було, для племен. І потім, після того, як це завершилося, коротенько роз'яснив їм, хто такий Ісус. Я сказав: “Багато хто з присутніх тут вважаються Християнами, однак досі носять з собою ідола”.

15 І я запитався у одного з них. Я сказав містеру Сміту, я сказав: “Для чого той тубілець носить того ідола? І, як ви сказали: ‘Він вважається Християнином’”.

16 Він сказав: “Вважається”. Сказав: “Він з племені зулу”. Сказав: “Я вмю говорити його мовою. Спитаймо в нього”. І ось

він зробив це заради мене. Тож я. . . Ми підійшли до нього ближче. І я звернувся до нього іменем “Хома”. Він сказав: “Скажіть що-небудь, бо він з тих, хто сумнівається”.

17 Я сказав: “Хомо, ти Християнин?” І, так, він—він вірив у Це. Я сказав: “Ну а для чого ж ти тягнеш того ідола?”

18 “А це—це теж Бог. Цей ідол був і у його батька, коли того переслідував лев. І він був у нього покроплений кров’ю. І—він розпалив вогнище, щоб проказати молитву, якої його навчив шаман, і це відлякало лева”.

19 “Що ж, — сказав я, — я. . .” Слово *ягтер*, *ягтер* означає “мисливець”. *Ліу*, *ліу ягтер* — це є “той, хто полює на левів”. Я сказав: “Я полюю на левів. І то не молитва відлякала лева. Але вогонь, лев боїться вогню”.

20 Він сказав: “Ну, він вірив, що існує Амоїа”. *Амоїа* — це означає “невидима сила”, як, скажімо, Бог, чи як вітер. Розумієте? Амоїа, дещо таке, чим можна. . . “Він вірив у Амоїю. Та якщо Амоїа підводив, *оце ось* — ні”. Розумієте? Отож, отака була в них сила Християнства.

21 Я розповів їм. Я сказав: “Отож, розумієте, усе, що місіонер розповів вам про Христа — то є правильно. Розумієте? Але, — сказав я, — існує. . . Розумієте, він не розповів вам усього. Він намагався розповісти вам, що ‘Його могутні сили перестали діяти, коли Він помер там на хресті, і в нас більш нема цього’. В цьому він помилився. Він живий і перебуває поміж нами, розумієте, точно такий самий, яким Він був і завжди”.

22 І коли вони побачили, як це було доведено, точно як було й у вас учора ввечері, там нарахували двадцять п’ять тисяч, що одержали зцілення, за один раз. Подумайте про це.

23 І наступного дня містер Сміт подзвонив мені, і він сказав: “Брате Брангаме, підійди до вікна свого—свого готельного номера, яке виходить на Індійський океан”. І ось їдуть сім величезних англійських причепів. О-о, оце так! Жодна з вантажівок не змогла б вмістити хоча б третини того, що було в них — там усе було забито зваленими в купу милиціями й ношами, на яких ті приносили своїх близьких з джунглів. За день до цього вони лежали на них. І ось вони йдуть за тими вантажівками — тисячі, піднявши руки вгору, співаючи: “Усе є можливим. Тільки вір”.

24 Отож, якщо ідолопоклонник, людина, що не знає, яка рука права, яка ліва, людина, що перебуває в такому стані, бачить, як це сталося один раз, тобто, один раз прочитати Писання та пояснити йому; що ж повинно бути з нами, які стверджуємо, що ми є наповнені Духом люди, що з нами повинно бути? Розумієте?

25 Але справа ось у чому — ми настільки заповнені віровченнями, що кожен викладає свою власну думку. І, що ж, це просто розбіжності з людьми, з якими ви зустрічаєтеся. Знаєте, існує. . . І

ідолопоклонник — це абсолютно не означає, що для цього потрібно бути неписьменним. Знаєте, є й освічені ідолопоклонники, і вони найгірші з усіх. То, то є так. Коли ти починаєш тягнути це. . . Скажу вам. Мандруючи по світу, декілька разів об'їхав навколо світу, але, знаєте, де найнагальніша потреба у місіонерах? В США. Саме тут. Отут ось нива для місіонерів. Це так. Нехай хто-небудь з тих людей, що не відрізняють правої руки від лівої, приїде та навчить цей народ, хто такий Бог. Так. Вони стали такими інтелектуальними, що втратили цілісну картину оцього всього. Так. Просто вони намагаються роз'яснити Це, та намагаються випрацювати Це, чи намагаються обмізкувати Це.

26 Тубілець же не намагається нічого обмізкувати. Він вірить, у простоті. І це і є те, що треба зробити, щоб прийти у правильні стосунки з Богом — просто повірити. Бога неможливо обмізкувати.

27 Що якби Мойсей. . . коли він побачив, що той кущ не згорає? Отож, Мойсей був хіміком. І Мойсей був навчений усій мудрості єгипетської. Та коли він побачив той кущ, то було дивно. Ось, він не сказав: “Отож, думаю, я піду туди. Коли вогонь згасне, я нарву листя з того куща та віднесу його до лабораторії, розберуся, чим воно оприскане, ось так, щоб зрозуміти, чому той кущ горів і—і не згорав”. То був би науковий підхід.

28 Але що ж він зробив? Він зняв своє взуття, та присів, та розмовляв із Ним. Бог відповідав йому. Бачите? Коли ти упокорюєшся, упокорюєшся.

29 Що якби Марта сказала. . . коли вона почула, що Ісус. . . Після того, як той послав, щоб прийшов помолитися за Лазаря, чотири дні був мертвий. Що якби вона вибігла, сказала: “Я думала, ми у щось вірили”? В неї було право докорити Йому, ви знаєте, бо Він не прийшов, коли вони кликали.

30 Але, розумієте, у неї був правильний підхід. Вона пішла до Нього, сказала: “Господи, якби Ти був тут, то не вмер би брат мій. Та навіть і тепер, чого б Ти не попросив у Бога — Бог дасть це Тобі”. О-о! Що? Ось воно. Ось що головне. Розумієте? В неї був правильний підхід.

31 Погляньте на ту віру, коли вона торкнулася Ісуса. Він сказав: “Воскресне брат твій”.

32 Вона сказала: “Так, Господи. Він воскресне в останній день, при загальному воскресінні. Він був хорошим хлопчиною”.

33 Він сказав: “Я є воскресіння й життя. Хто вірить у Мене, хоч і вмере — буде жити. Кожен, хто живе та вірить у Мене — повіки не вмере. Чи віриш ти цьому?”

34 Вона сказала: “Так, Господи. Я вірю, що Ти є той Месія, Син Божий, що повинен був прийти у цей світ”. О-о, оце так!

“Де ви поховали його?”

35 В мене нещодавно була розмова з однією жінкою. Я знову це переповідав, цю ситуацію. То є люди, які заявляють, що вірять у Божественне зцілення; то є фізичне та розумове вірування — вірять, що “розум панує над матерією”. Та вони не вірять, що Ісус був Божественним. І вони говорили, що “Він був хорошою людиною, але Він був вчителем та філософом, але Він не міг бути Божественним”.

36 Я сказав: “Якщо Він не був Божественним, Він був найбільшим у світі брехуном. Так. Неможливо пояснити це якимось інакше, якщо не Божественністю”.

37 Вона сказала: “Якщо я доведу вам вашу ж Біблією, що Він не був Божественним, чи приймете ви це?”

Я сказав: “Ви не зможете довести це за допомогою Біблії, яку читаю я”.

Вона сказала: “Ну, я покажу вам”.

Я сказав: “Добре”.

38 Вона сказала: “У Святого Івана, 11-й розділ, — сказала, — в Біблії сказано, коли Ісус прийшов до гробу Лазаря, — ‘Він плакав’”.

Я сказав: “Безсумнівно”.

Вона сказала: “Ну, як же Він, будши Божественним, міг плакати?”

39 Я сказав: “Що ж, до вас просто не дійшло, ким Він був. Коли Він прийшов до гробу, плачучи, Він був Людиною. Та коли Він розправив Свої худорляві плечі, промовив: ‘Лазарю, виходь’, — і людина, яка чотири дні була мертвою, вийшла з гробу, — то був більший, ніж людина. То був Бог у Людині”. Розумієте? Правильно.

40 Він був Людиною, коли Він зійшов з гори, був голодний та шукав на дереві що-небудь їстівне. Він прокляв дерево, бо на ньому не було нічого їстівного. Він був Людиною, коли Він був голодний. Та коли Він узяв п’ять хлібів та дві рибини та нагодував п’ять тисяч, назбирали сім повних кошів — то був більший, ніж Людина. То був Бог у Людині.

І Бог представляє Себе тільки в людині. Він обирає людину.

41 Коли Він лежав тієї ночі там у тому човні. Коли з Нього цілий день виходила сила, проповідував, і люди тягнулися за Ним, розпізнавання, й так далі. І на морі почалася буря. Думаю, тієї ночі десять тисяч демонів поклялися, що потоплять Його, коли Він лежав там, спав на кормі човна; їх кидало, як корок від пляшки, десь у розбурханому морі. Він був Людиною, коли Він, вимучений, лежав там, спав. Це так. Та як тільки Він піднявся, поставив Свою ногу на гітов човна, підняв очі, промовив: “Замовкни, вщухни”, — то був більший, ніж Людина. Так. То був Бог у Людині.

42 Він був Людиною, коли Він помирав на хресті, благаючи про милосердя. Він був Людиною. Та коли Він зірвав печатки смерті, пекла та могили та воскрес третього дня, Він довів, що Він є більший за Людину. То був Бог у Людині. Недивно, що кожна людина, що залишила по собі хоч який-небудь слід, вірила цьому. Усі поети та інші, хто залишив по собі хоч який-небудь слід, вірили цьому. Це так. Він був більший за Людину. Він був Богом.

43 Отож, Бог, у Своєму Власному Сині, побудував тіло, в якому Він жив, оселився, переіменив Своє місцезнаходження. Просто задумайтеся. Єгова лежить у яслах, у хліві над купою гною, плаче як малюток. Ті дитячі рученята — Єгова сходить та скривається у—у тому тілі. Погляньте, як Єгова-підліток грається на вулиці. Погляньте, як Єгова щось майструє у теслярській майстерні. Єгова висить на хресті. Потім, коли Він воскрес, Він довів, що Він був Єговою. Правильно. “Бог, у Хресті, примирив з Собою цей світ”. Він був більше, ніж філософ. Він був більше, ніж пророк. Він був Еммануїлом.

44 Отож, сьогодні ввечері, ми збираємося приступити до цього, до однієї теми звідси. Що ж, ми тільки-но прочитали Писання. І, як temu, ми візьмемо оце ось: *І коли відкрилися їм очі, вони пізнали Його.*

45 Отож, наша дія розпочинається з прекрасного моменту, тобто, зав’язки, то було приблизно в цю пору року. Це було на Великдень. І то був перший чудовий Великдень. І Ісус воскрес з мертвих навесні, на Великдень, знову був живий серед людей. І багато хто з тих, хто любив Його, не знали цього.

46 І так само й сьогодні. Є багато людей, що люблять Його, які насправді нездатні повірити, що Він зараз перебуває з нами. Здається, вони начебто, вони просто нездатні осягнути це.

47 Вони, так, багато хто з тих на той день, хто ходив та розмовляв з Ним, не могли осягнути, що Він воскрес з мертвих, хоча у них були свідки, вони побували біля гробу, і так далі, й знали, що Він воскрес з мертвих, але все одно не могли цьому повірити. Чому? Мені цікаво, чому. Бачите, це було досить-таки незвичним. Бачите? Там. . . Це було аж надто незвичним.

48 І звичайно є так, що Бог перебуває якраз у незвичайних речах. Саме незвичайне робить Його Богом. Розумієте? Ось що робить Його тим, ким Він є — ті речі, які Він чинить так незвичайно.

49 Отож, то було звичною справою, коли Йосип, перед народженням, коли він дізнався про Марію, свою кохану, з якою він був заручений, повинен був одружитися. Він дізнався, що вона, незаміжня, була вагітна. І ось, вона, безсумнівно, розповіла йому про відвідини Ангола Гавриїла. І Йосип був праведною людиною. Він був порядною людиною. І він був—він був таким. Він хотів їй вірити. Можу собі уявити, що він всім своїм серцем кохав її, бачив ту юну єврейську діву, та—та дивився їй у вічі, та—та коли вона говорила: “Йосипе, любий. До мене приходив могутній

Ангол Гавриїл, і Він сказав, що мене ‘отинить Дух Святий’. І оце Святеє, що народиться у мені, що з’явиться від мене, буде назване ‘Синоном Божим’”.

⁵⁰ Отож, він хотів цьому вірити. Але нічого подібного ніколи не відбувалося, тож це було аж надто незвичним. І, дивіться, то був праведний чоловік, порядний чоловік, і в Писанні стверджувалося, що буде так — “діва зачне”, а він не розумів. Бачите? Писання, в якому було сказано, що Христос народиться таким чином, і все одно Йосип не міг цього зрозуміти, бо то було надто незвичним.

⁵¹ Отож, в них у ті дні не було пророків. Людина була. . . В них протягом сотень років не було пророків, і ось, Бог звернувся до нього уві сні. Сон — це другорядна путь. Правильна путь — це, в першу чергу, до Слова, завжди. Отож, у Бога є певний спосіб доведення, чи правильним є його Слово, чи ні. Тобто, коли з’являлися які-небудь. . .

⁵² У Старому Заповіті, в Аарона отут ось на його нагруднику було дванадцять каменів, родових каменів. І це вішали на стовпі у храмі. І якщо пророк пророкував, чи сновидець розповідав сон, їх приводили до цього, що, як відомо служителям, звалось Урім Туммім. І ось, оце, коли цей сновидець переповідав свій сон, чи пророк викладав своє пророцтво, і, при цьому, на Урім Туммімі не з’являлося надприродних промінчиків, в такому разі, мені все одно, наскільки справжнім це здавалося — то було хибним. Урім Туммім повинен був засвідкувати, що то є правильним. Що ж, це, нині священство Аарона та стародавній Урім Туммім відійшли в минуле.

⁵³ Але в Бога досі є Урім Туммім, і цим є Слово. Якщо який-небудь пророк пророкує, чи сновидцеві сниться сон, і суперечить тому Слово, мене не обходить, як істинно воно звучить — забудьте його. Це є Божий Урім Туммім. Ось він. І Це повинно дати відповідь щодо правдивості. Тобто, Бог витлумачив Своє Власне Слово.

⁵⁴ Отож, в Бога на той день у країні не було пророків, тож Бог проговорив до Йосипа другорядним способом. Виявляючи, що якщо нема через кого з’явити це, Бог може діяти через що завгодно, усе, що Він обіцяв. Розумієте? Він міг дати сон. Якщо не було пророка, тоді Він міг дати сон.

⁵⁵ Тож не має значення, якими є наші незначні дари, Бог може проговорити до нас будь-яким зі способів, яким Він захоче, але то має відповідати Слово. Розумієте? То має бути згідно Слова.

⁵⁶ Отож, ми бачимо, що його сон був згідно Слова, бо Ісаїя сказав: “Діва зачне”, — і так і сталося. Його сон був згідно Слова, і це й була тая, що зачала. І потім, коли Дух Господній, Ангол Господній з’явився йому в цьому сні та сказав: “Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину твою, бо зачате в ній — то від Духа Святого”. Що ж, це розв’язало усі питання, в той момент.

57 Він був праведною людиною. Він хотів вірити цьому. Він хотів цьому вірити, але це було для нього настільки незвичайним.

58 І якщо людина хоче вірити чому-небудь, і—ї їй представлено Правду, Бог якимось чином влаштує підтвердження цього, щоб довести, що то є Правда. Бог зобов'язаний вчинити так, бо саме для цього Він і спас його — тих, що призначені до Життя.

59 Отож, ми знаходимо, що та незвичайна річ і була—була тим, чого—чого вони не могли досягнути. Незвичним було й це воскресіння.

60 Вони, і, все ж, якби вони звернули на це увагу, то було Його обіцяне Слово. Він сказав був їм, сказав: “Син людський йде до Єрусалиму, і Він багато постраждає від поган, буде виданий у їхні руки, та буде розп'ятий, похований, а на третій день воскресне”. Бачите? Він сказав також: “Як Йона лежав у нутрі кита три дні й ночі, так і Син людський повинен буде перебувати три дні й ночі у серці землі”. Давид, один з їхніх пророків, промукував, сказав: “Я не покину Його душі в шеолі і не дам Моєму Святому побачити тління”. Бачите? І усі пророки говорили про Нього.

61 І, виглядало так, немовби ці учні, все ж, здавалося, немовби вони, вони розпізнають це й повинні будуть знати це. Але, розумієте, це було втримано від них. І, обіцяне їм Слово, і, все ж, вони не розпізнали Це. Бачите? Здійснилося в точності те, що, за Його словами, повинно буде статися, як було сказано у Старому Заповіті, що повинно статися. Воно здійснилося ідеально, та, все ж, вони не зрозуміли цього.

62 Зверніть увагу, ось вони йдуть до Еммаусу — Клеопа та його товариш, удвох. І це було у неділю вранці. І ось, вони йшли там по дорозі, розмовляли. Вони йшли дорогою, дуже засмучені. О-о, здавалося, їх щось дуже гнітило, немовби як покривало було на всьому.

63 І Бог дозволяє, щоб відбувалися подібні речі. Він чинить так навмисно, саме щоб—саме щоб випробувати тебе. Отож, дозвольте—но мені прямо викласти це перед вами, щоб ви зрозуміли, що кожен син, який приходить до Бога, має одержати синівське виховання. Він повинен бути випробуваний — кожен син. Якщо ти ніколи не одержував випробування — ти не є сином. Якщо ти нездатен перетерпіти покарання від Бога, значить, ти є незаконнороджений, не Божа дитина. Ти заявляєш, що Бог є твоїм Батьком, кажеш: “О-о, я не можу повірити”. Що ж, саме це й виявляє, що Бог не є твоїм Батьком, розумієш, ти—ти досягнув би Це. Отож, зверніть увагу, оце випробування, Бог випробовує кожного зі Своїх дітей. Усякий, хто приходить до Нього, мусить спочатку бути випробуваний, досліджений, перевірений.

64 Погляньте на Нього, коли Він перебував тут на землі. Одного дня Він подивився довкола, з Ним були великі натовпи народу. О-о, коли Він тільки почав, Його дуже сильно любили. Двері усіх церков були відкриті. “Цей молодий Раббі, та серед

нас же з'явився визначний Пророк, жодних сумнівів у цьому. Він уздоровлює наших хворих. О-о, Він приїжджає з цими служіннями зцілення. Він чинить величні речі". Це було добре. Але одного дня виявилось, що за Ним іде надто багато. Розумієте? То був знак, щоб повернути увагу людей.

⁶⁵ Отож, слідом за тим знаком повинен був прийти Голос. То була Його Наука. Візьміть до уваги. Та коли прийшов Голос, о-о, то було інше. Оце так! Вони, вони розп'яли Його, бо Він ставив Себе нарівні з Богом. Коли Він зціляв хворих, та чинив чуда, та розрізняв думки у їхньому серці — то було чудово. Та коли Він сказав: "Я та Мій Отець — одно", — о-о, для них Це було вже занадто. Вони не могли прийняти Таке. Розумієте? Вони. . . Це було вже занадто.

⁶⁶ "Він робить з Себе Бога, значить, Він—Він намагається стати рівним Богу".

⁶⁷ Що ж, Він був рівним. Він був Сином Бога. І Він сказав: "Ви звете їх — тих, до кого приходило Слово, у вашому законі так говориться, що 'Слово приходило до пророків', і ви звете їх 'богами'. В такому разі, якщо ви можете сказати на пророка — 'бог', як же ви можете засуджувати Мене, коли Я кажу, що Я є Син Божий? Дослідіть—но Писання; саме Вони розповідають вам, що Мені належить чинити. Якщо Я не поводжуся згідно того, що, як говориться у Слові, Мені належить чинити — то не вірте Мені. Але якщо Я звершаю справи Мого Батька, котрі є Слово, то—то вірте тим справам, що Я їх чиню". Та вони все одно не могли повірити.

⁶⁸ І ось, Ісус сказав, в один з днів. Отож, дивіться. Він нічого не пояснює. Він просто говорить це. Візьміть до уваги. Він сказав: "Якщо не їстимете тіла Сина людського та не питимете Крові Його — не маєте в собі Життя".

⁶⁹ Чи можете ви уявити, що подумало випещене інтелектуальне зібрання людей, група докторів, що стояли там, та рабини — прекрасно вивчені та високоосвічені люди, коли Він сказав це? О-о, уявляю, як доктор подивився, каже: "Нічого так собі!" Служителі піднімаються, кажуть: "Ага. Ага. Бачите, Оце, ось воно й показало своє обличчя".

⁷⁰ Отож, Він так і не пояснив Цього. Він так і не пояснив Це. Він і не повинен був. Він не повинен був пояснювати Це.

⁷¹ "Нічого собі, — сказали вони, — ну, та ми ж у Нього станемо. . . Він хоче, щоб ми стали вампірами, пили людську кров та їли людське тіло".

⁷² Він так і не сказав, як це відбуватиметься. Він просто сказав: "Якщо ви не будете цього робити!" Розумієте?

⁷³ І тоді ті зовнішні, багатотисячний натовп, сказали: "Ага. Ось Він який. Бачите? Так. Я знав, що по якомусь часі це проявиться".

Бачите, вони чекали, що це проявиться, і Він потурбувався про те, щоб це проявилось. Вони, найперш за все, були паразитами, тож вони вже не ходили з Ним більше.

74 Отож, Він повернувся. З Ним було сімдесят. І ось, Він сказав до тих семидесяти, сказав: “Що ви скажете, коли побачите Сина людського, що сходить у Небо, звідки Він прийшов?” Отож, Він не пояснив це.

75 Вони презирнулися, сказали: “Та ну — Сина людського, що сходить туди, звідки Він прийшов? Та ми ж знаємо Його матір. Ми знаємо Його братів, Його сестер. Ми бачили ясла, у яких Він лежав, коли Він народився. Ми бачили люльку, в якій Його колисали. Та Він же прийшов з Назарету. Зійшов Звідти? Незрозумілі ці Слова”. І вони не ходили з Ним більше. Розумієте?

76 Отож, ці учні весь час перебували там. І вони не розуміли Цього, але вони вірили Цьому. Вони не могли Цього пояснити. Він не роз’яснював Це. Але, розумієте, їх було призначено до Життя. Вони не могли Цього пояснити, але вони залишалися там. Тож Він повернувся й сказав: “Я обрав дванадцятьох з вас; один же — диявол”. Він сказав: “Чи не хочете й ви також відійти?”

77 І саме у той момент Петро сказав ті незабутні слова: “Господи, ми пересвідчилися, що Слово Життя — тільки в Тебе одного. Куди нам іти?” То було воно, розумієте. Розумієте?

78 Він не роз’яснював Цього. Він говорив так для того, щоб оті відкинули. Розумієте? Віра не буде допитуватися, вона не буде сумніватися. Вона дослідить Писання по цій темі. Якби вони дослідили Писання, там було б доведено, Ким Він був. Але Він таким чином струшував отих — говорячи різні речі й не роз’яснюючи Це.

79 І навіть і там на подвір’ях, коли ті обмотали Йому обличчя ганчіркою, і хто-небудь бив Його й вдаряв Його по обличчю. Говорили: “Якщо—якщо Ти пророк, назви нам, хто тільки-но вдарив Тебе, і—і ми—ми повіримо Тобі”. Те саме, той самий давній диявол, що—що був там увесь час поруч, коли Він був спокушуваний, коли Він тільки почав Своє служіння. Говорив: “Якщо Ти Син Божий — накажи цьому камінню обернутися на хліб”. Той самий. І ті священники та рабини там, що говорили: “Якщо Ти Христос — зійди з Хреста й доведи це нам”. Розумієте? Він міг би так вчинити. Він знав, хто вдарив Його, але Він не блазнював ні перед ким.

80 Він був Словом, і Він досі є Словом. Завжди був Словом, і Він залишається Словом. І, якби озирнулися в минуле, вони могли б побачити Це, але не побачили.

81 Вони, зверніть увагу, були в дорозі туди. Що вони робили? (Ті, хто сидить тут, я хочу, щоб ви звернули свою пильну увагу). Коли Він з’явився їм, вони говорили про Нього.

⁸² Отож, ось яким чином Він приходить — коли ви говорите про Нього. Сьогодні проблема в тому, що ми говоримо про стільки інших речей, окрім Нього. Ми постійно говоримо про те, що нам необхідно зробити, та про бізнес, чи що треба б узятися за прання, чи що потрібно використовувати миючий засіб отакого ось типу. В той час як вам слід віддавати славу та хвалу Йому. “Де наші скарби, там також і серце наше”.

⁸³ Вони повинні були б упізнати Його, але не впізнали. І так і сьогодні. Однак, у Писанні було сказано. Розумієте?

⁸⁴ Він—Він об’явив їм обітницю Писання стосовно Себе на ту епоху. Пам’ятайте, Він починає від початку. Він сказав: “О безумні та повільні серцем”. Він роз’яснив їм місця Писання. І після того, як місця Писання були їм проповідувані, все ж, вони не впізнавали Його. Якщо сучасне зібрання не є таким, я не знаю. Вони, місця Писання були їм роз’яснені, і все одно їм не доходило. Вони йшли зовсім поруч, заявляли, що є Його учнями. І все одно вони так і не впізнали Його, після того, як Він оповів їм Писання на ту епоху, на яку Бог відділив це.

⁸⁵ Він сказав: “Невже ви не розумієте, що Христос повинен був перетерпіти оце все, та увійти у Свою славу, та воскреснути? Він. . .” Їм слід було б помітити. Промовив: “Невже ви не знаєте, що про Христа говорили усі пророки?” І Він починає з далекого минулого, та усе роз’яснив їм, та розклав їм це. І все одно вони не розпізнали це, після того, як Писання було розкладено настільки досконало, наскільки Його взагалі можна було розкласти. А вони йшли поруч з Цим, вважалися Його учнями: “Ах, ох, невже Оце так і є? Невже Оце так і є?” І, при цьому, Він був тим місцем Писання, що здійснилося, перебував там, і все одно їм не доходило. Розумієте?

⁸⁶ Отож, це є дуже хорошою ілюстрацією дня, за якого ми живемо. Я не кажу це на зло. Я кажу це заради Правди. Це в точності так.

⁸⁷ Вони все одно не впізнавали Його, хоча Його обітницю, які Він дав — здійснилися. І Він проголошував їм, та перебував там як Людина, і все одно вони не розпізнали Це.

⁸⁸ Зверніть увагу на докір до них за те, що не розпізнали Писання, яке здійснилося.

⁸⁹ Отож, у той час як вони повинні були б зрозуміти. То були учні. То були люди, що принесли велику жертву. То були люди, що любили Його. То були люди, що були навчені Ним. Та все ж, після того, як Він оповів їм оце все, був у їхньому колі та говорив, що оце ось станеться, і ось воно сталося, і, все одно, вони стояли поруч з Ним після Його воскресіння й не впізнавали Його.

⁹⁰ Ви скажете: “Невже й з нами може статися що-небудь подібне?” Є вірогідність, що й з нами може так статися. Це так. Жодних сумнівів, є така вірогідність. Після того, як Він обіцяв

у Своєму Слові те, що Він збирався вчинити, і ми бачимо, що це збувається точно як Він і сказав, і все одно ми проходимо над цим. Це те, що вчинили вони.

⁹¹ Отож, Він підійшов, сказав їм, що Він повинен був бути розп'ятий, воскреснути третього дня, і потім починає розповідати усе їм про це.

⁹² І вони були смутні, сказали: “Знаєш, декотрі з наших ходили до гробу, і деякі з жінок. Вони говорили, що Він воскресне з мертвих. І усі ці розголки поширилися. І сказали: “Невже Ти просто захожий, що попав сюди? Тобі невідомо про ці події?”

⁹³ Він сказав: “Про які події?” — так немовби Він нічого про це не знав. Розумієте, Він сказав це саме для того, щоб вивести їх з рівноваги. І Він вчинив так навмисно, саме щоб випробувати.

⁹⁴ І хіба ви не знаєте, що Він не міняється у Своїй сутності? Він чинить так само, і саме для того, щоб—щоб випробувати тебе, побачити, що ти робитимеш. Він якось так влаштує, що Це буде кинуто перед тобою — саме для того, щоб побачити, що ти—що ти про Це скажеш, твоє відношення, той шлях, який ти обереш, що ти думатимеш про Це. Він чинить так навмисно, досі чинить так, бо така є Його незмінна сутність. Він чинив так за давніх часів.

⁹⁵ Пам'ятаєте Іллю. Він навіть наказав воякові вдарити його. Він сказав: “Я був вартовим, сторожив для Ахава, і я відпустив цього арештанта”. З ним не було так, але він вчинив таким чином, щоб він міг дати Ахавові винести вирок самому собі.

⁹⁶ Так само вчинив за днів Ноя, і Йому—Йому неможливо змінити Свою путь. І Бог сходить певним чином. Але завжди. . .

⁹⁷ Ти скажеш: “Ну, як же я дізнаюся, що було правильним і хибним?” То буде обіцяне на ту годину місце Писання. То буде місце Писання, яке було обіцяне.

⁹⁸ Якби вони вивільнилися від своїх традицій, та відійшли від тієї традиції, у якій вони перебували, та прочитали Писання, як Він і сказав їм зробити! “Дослідіть—но Писання, бо в Них, ви вважаєте, що маєте Вічне Життя, а Вони є тим, що свідкує про Мене. Вони розкажуть вам, Хто Я такий”.

⁹⁹ А ті говорили: “Ну, ось, раббі сказав нам *оце й оте*. Ми, ми будемо вірити тому, що каже церква”. Бачите?

¹⁰⁰ Не те, що каже церква. Те, що сказав Бог. Те, що сказав Бог, не те, що каже деномінація чи оцей ось. Вір Богу. Отож, ось де вони оступилися, бо вони настільки затрадиціоналізувалися, що їм не вдалося розпізнати Це.

¹⁰¹ Отож, ми знаходимо, потім, Він сказав, що Він докорив їм. Дивіться. “Безумні, повільні серцем, щоб зрозуміти, що усі ознаки Писання та усе інше повинно було збутися за цієї епохи. Безумні, повільні серцем, щоб осягнути усе сказане пророками, що повинно було збутися за цього дня — оці всі ознаки, які ви бачите. В Біблії

сказано, що ці ознаки повинні були збутися за цього дня, і ви бачите, як оце все відбувається, і, потім, ви є настільки нерозумні, що не вірите цьому?” І Він звертався безпосередньо до них, та, все ж, вони не усвідомлювали цього. Говоріть про сліпих!

¹⁰² Чи може й з нами бути так? Вірогідно, що може, якщо ми не візьмемося за дослідження Писань, щоб розібратися, за котрої години ми живемо, побачити, котра година, що і як. Можливо, година вже пізніша, ніж ми думаємо.

¹⁰³ Все ж, вони заявляли, що є Його учнями. Вони заявляли, що вірять, що вони вірили кожному Слову, яке Він—Він сказав був. Вони вірили усій Біблії. І ось—ось стоїть Месія, ототожнений Бог Біблії, ототожнюючи самé ж написане Слово. А вони вважалися віруючими того Слова. І Він звертається в минуле та розповідає їм це. “Пам’ятаєте, що було сказано про оце; і що було сказано про оте; і як Ісус повинен був виконати оце; тобто, як Христос повинен був зробити оце ось; і як, потім, оці всі події?” І, все ж, вони не розуміли Цього. Вони не знали. Що то було? В тому, що стосується букви, вони знали Слово, але вони не зрозуміли Слова, коли Воно буквально ж витлумачилося.

¹⁰⁴ Це те, що маємо сьогодні. В кожного є своє власне тлумачення. В той час як Бог засуджує все це повністю. Бог дає Своє власне тлумачення. Якщо Бог сказав, що Він вчинить дещо; коли Він виконує це — то і є тлумачення цього. Бог витлумачує Своє Власне Слово.

І ось Він стояв там — тлумач Сам Собі.

¹⁰⁵ Аллїдуя! Він є такий самий вчора, сьогодні та навіки. Він дає Своє Власне тлумачення. Немає потреби в тому, щоб яка-небудь семінарія, чи які-небудь служителі, я, ти, чи ще хто витлумачував Його. Він обіцяв це, потім Він бере й виконує це. Цим вирішуються усі питання. Воно витлумачує самé себе.

¹⁰⁶ Але Він стояв там, величний могутній Переможець усякої недуги, усякої хвороби, смерті, пекла, могили. І воскрес — те, чому вірили оті протягом усіх часів. І Він перебував там, але вони не могли цьому повірити. І Він постійно згадував про Себе, Він говорив до них. “І, почавши з Мойсея та пророків, Він вияснював їм усе, що було написано про Нього”. — і все одно їм це не доходило. Здавалося, немовби вони просто не можуть досягнути це. Ось і все.

¹⁰⁷ Те саме й нині. В чому ж справа сьогодні, причина цього? Ми надто зайняті вивченням своїх віровчень. Ми надто зайняті своїми—своїми деномінаційними програмами. Ми надто зайняті вечереями з юшкою та лотереями у церкві. Ми надто зайняті жіночим добродійним товариством. Ми надто зайняті своїми телевізійними програмами та усіма цими іншими нісенітницями. Ми надто зайняті, щоб дослідити Писання, щоб розібратися, чи праві Вони, чи ні.

108 Зайди—но сюди до ресторану та замов собі тарілку супу, і там виявиться павук — ти подаси в суд на той ресторан. Ти нізачо не станеш це їсти, якщо там виявиться павук, бо ти боїшся, що, можливо, він вб'є цеє тільце.

109 Але ти набиватимеш ту душу чим завгодно, саме чим завгодно, будь-якого роду віровченням, і навіть і не зазирнеш у нього, щоб розібратися, чи правильне воно, чи ні. “Бувають шляхи, що здаються людині правильними”. Досліджуй Писання. Ти знаєш — тая душа Вічна. Тож не роби такого. Дивися, щó ти кладеш туди, розумієш, оці віровчення та усе інше. В нас це просто перетворилося на якусь ложу: просто приєднайся до ложі, й усе владнано. І люди сьогодні саме так і думають. Це і є причиною, чому їм не вистачає часу на те, щоб розглянути, глибоко обміркувати, дослідити ці речі та докласти зусиль на те, щоб розібратися, чи правильно це, чи ні.

110 Нехай Сам Христос витлумачить Це. І якщо Це збудеться — те, що Він сказав, значить, то є Правда. Придивися й побач, чи не для цього то є дня.

111 Як я згадував учора ввечері, Мойсей не міг прийти з посланням Ноя. Як і Ісус не міг прийти з—з посланням Мойсея. Розумієте? Воно було таким, що воно розподілялося на кожную годину.

112 Отож, ми не могли б прийти з лютеранським посланням, як і з уесліянським, як і з п'ятидесятницьким посланням. Ми вже за цим.

113 Ти скажеш: “А-а, це те, що ти. . .” Що ж, подібно й католицька церква вважала, що Лютер сам це вигадав. Подібно й Уеслі вважав, що ті. . . Лютерани вважали, що Уеслі сам це вигадав. Подібно й послідовники Уеслі вважали, що п'ятидесятники самі це вигадали.

114 Але справа ось у чому — зазирніть у Писання. Воно окреслює кожную епоху. І якщо те, що Він зараз чинить, не ототожнює Його, Божі обітниці, тоді не чіпайте це. Але якщо Він каже, що буде відбуватися таке, і це відбувається, тоді повірте, що то є не від людини. То Бог говорить, дає Своє Власне тлумачення Свого Слова.

115 “Безумні та повільні серцем, щоб повірити, що усі пророки говорили про Христа”. І, все ж, Його учні не могли повірити написаному Слову, бо вони були настільки зайняті тим, о-о, ну, що вони були сумні через це.

116 І, все ж таки, вони заявляють, що вірять, сьогодні, що Він воскрес третього дня. Ми говоримо про це: “О-о, ми віримо, що Він воскрес третього дня, і що Він є живий на віки віків”. А нехай—но Він тільки вчинить що-небудь саме так, як Він обіцяв вчинити, дивіться, як вони кажуть: “Ну, це або якась групка святенників—стрибунів, або це читання думок на відстані, або це якесь ворожбитство. Або. . .” Точно як чинили тоді й ті. Бачите, це

такий самий дух. Отож, пам'ятайте, диявол забирає свою людину, але не свій дух — той дух перебував на тих людях у далекому минулому, на релігійних вчителях.

117 Пам'ятайте, ніхто не міг ні в чому дорікнути тим фарисеям. Вони зобов'язані були жити правильно. Якби жили не так, їх би побили камінням. Вони були хорошими, хорошими людьми — високоосвічені вчителі, знавці. А Ісус сказав: “Ви — кубло змії. Ви чините справи свого батька”. Чому, чому Людина, Бог дав таке визначення людині такого-от розряду? Як Він взагалі міг сказати що-небудь подібне? З тієї причини, що вони відмовилися побачити ототожене проявлене Слово.

118 Отож, сьогодні, в нас дійшло до такого, часто бувало так, що ми говорили, лютерани говорили: “Коли ти віриш у Господа Ісуса Христа, ти маєш Це. Ось і все”. Назаряни, та пілігрими святості, та вільні методисти говорили: “Ні, щоб одержати Це, ти маєш вигукувати”. П'ятидесятник каже: “Ти мусиш заговорити мовами, щоб одержати Це”. То все є хибним.

119 Я бачив, як шамани говорять мовами, та відьми. Я бачив, як вони підстрибують та вигукують, і бачив, як мусульмани заганяють кілки собі під нігті, й кричать гучніше, ніж будь-які чуті мною за все життя п'ятидесятники.

120 Та все ж, вірити — то є правильно, говорити мовами — то є правильно, й вигукувати — то є правильно, й радіти. Але то ще не Воно.

121 Ті фарисеї, деякі з них говорили: “Ну, головне — то плоди Духа, це правильно”. Ті фарисеї мали більше плодів Духа, того, що ми звемо плодами Духа, ніж оті змогли б, ми могли б коли-небудь з'явити.

122 Хто, скажете ви, якби я зараз збирався поставити Його перед судом, скажімо, наприклад, одного дня сюди до міста приходить якийсь молодий хлопчина й називає Себе пророком? Давайте-но просто на хвилинку поставимо Його перед судом. І зараз я буду говорити перед вами, люди, проти Нього; нехай пробачить мені Бог, що говорю таке, але саме щоб вказати на дещо. Я скажу: “Цей молодий Хлопчина, Він з'явився тут. Він зве Себе пророком. Він походить з Галілеї. Він звершає чимало зцілень та іншого, але це нічого не значить. Дивіться-но сюди, у нас є вифсаїдська купальня. Там лежать каліки; коли той Ангол сходить та збурює воду, хто-небудь заходить. Навіщо Богу потрібно щось іще крім цього?” Бачите, їм не вдалося розпізнати Слово того дня. Обітниця готова була здійснитися.

123 І ось, ті скажуть: “Розсудимо Його за плодами Духа. Отож, дивіться, в кого вони були? Коли ти, як був юнаком, вештався де попало, хто ж там витрачав увесь свій час на вивчення Слова Єгови? Твій старий благочестивий священник. Коли тато й мама мало не розлучилися, хто поклав їм руку на плече, одному й другому, та владнав усе між ними? Ваш старий благочестивий

священик. Правильно. Хто то був, коли у твого батька стався недорід, і в нього не було грошей, вам нічого було їсти; хто виписав йому чека та дав йому грошей, тобто, допоміг йому протягнути? Той старий благочестивий священик. Хто стояв біля твоєї матері й татка, коли ти народився, коли ти тільки-тільки прийшов на цей світ? Той благочестивий старий священик. Хто узяв тебе на руки, та обрізав тебе, на восьмий день, та посвятив тебе, життя Богу? Старий благочестивий священик.

124 “І, потім, дивися, тут у нашому місті є бізнесмени. Єгова вимагає агнця. Ці бізнесмени — вони торговці. Вони продають, займаються продажом, щоб не—щоб не треба було вирощувати агнці. І ось, священник створив умови, щоб їм можна було очищати свою душу у відповідності зі Словом Божим — там на подвір'ях побудували невеличкі клітки. І поставили людину, яка продавала тут агнів, і дали цим людям, які хочуть принести жертву за гріх за свою душу, можливість виконати вимоги Єгови, коли вони приходять і купують цього агнца.

125 “І потім, що ж вчинив цей Хлопчина, коли Він прийшов сюди? Він поперевертав столи у мінял та повиганяв їх звідти, намагався не дати людині виправити свою душу перед Богом. А що Він сказав про того вашого старого благочестивого священика? ‘Вони — кубло змії, від диявола’”. Кажете про плоди Духа? Вони б залишили Його далеко позаду.

126 Але що є доказом віруючого? Який буде вірити ототоженому Слову тієї години. Так було завжди. Люди заплутали Його у всіляких традиціях, та релігіях, та деномінаціях, та освітах, і так далі. Але з'являється Бог зі Своім Словом та підтверджує Його на цю годину. Це і є доказ.

127 Погляньте на Нього й побачте. Він сказав: “Якщо Я не чиню справ Мого Батька, не вірте Мені. Дослідіть—но Писання, в Них, ви вважаєте, що маєте Вічне Життя; Вони свідчать, Хто Я такий. Якщо Я не чиню того, що, як каже Писання, Я буду чинити, тоді не вірте Мені”. Бачите? І все одно вони не розуміли цього. І після того, як пройшлися з Ним, і ось знову ототожнює Себе після воскресіння та виявляє це, що то був Він, за допомогою Писань.

128 Все ж, вам відомо, сьогодні, після цього: Ісус воскрес з мертвих та з'являвся людям за останніх днів.

129 Коли, за минулих років, коли п'ятидесятницька група тільки почала, ті говорили: “Не буває нічого такого”. Це є найшвидша за ростом церква у світі — п'ятидесятницька. Це те послання, яке вони несуть вже п'ятдесят років. Ті говорили: “Такого не може бути”, — але це все одно було. Ті говорили: “Не існує нічого такого, як Дух Святий”. Люди рухалися далі, все одно приймали Його. Бог обіцяв, що Він вилле Свого Духа. Як же ви збираєтеся зупинити це, коли Він обіцяв, що Він вчинить це? Ті говорили: “Ніхто не буде цьому вірити”, — але цьому повірили.

130 “Бог здатен з цього каміння підняти дітей Авраамові, що будуть вірити Його Слову”.

131 Вони рухалися далі. Вони стали найсильнішою церквою в країні. У “Нашому недільному відвідувачі”, у католицькому “Відвідувачі” було надруковано, сказали, що “з усіх організацій п’ятидесятницька церква має найшвидший ріст”. Було сказано: “За минулий рік їхня церква засвідкувала про один мільйон навернень, а у п’ятидесятників за минулий рік — мільйон та п’ятсот тисяч”. Це не враховуючи моїх, Робертса та інших подібних зібрань. Розумієте? Це просто ті, що внесені по—по членству. Деякі з них, на цих євангелізаційних зібраннях невідомо, куди ті йдуть. Але, як свідкує католицька церква, за один рік там реєструють один мільйон п’ятсот тисяч новонавернених. Розумієте?

132 Ті казали, що такого не може бути, а нині пресвітеріани, методисти й баптисти шукають Цього. А п’ятидесятники такі сліпі, що не бачать цієї години. Хіба ви не знаєте? За тієї сьомої сторожі, коли сплячі діви сказали: “Прийдіть, дайте нам вашої Оливи”. І коли він, вони сказали: “Нам вистачить тільки для нас самих”. І поки ті намагалися купити Її, прийшов Наречений, і вони увійшли. Отак от. Розумієте?

133 “І, нерозумні, — адже міг би Він сказати знову, — повільні серцем, щоб повірити всьому, що каже Писання про цей день; щоб повірити, що за цієї Лаодикійської церковної епохи, що Його виставили з церкви, тому що — ‘ми багаті, ні в чому не маємо потреби’”?

134 “Ну, ми одна з найбагатших організацій у світі — п’ятидесятницький рух. О-о, як же! Колись ми сиділи у провулку, але, брате, зараз вона розташована на головній вулиці — найкращі церкви та найкращі семінарії. І ми зараз будуємо одну, одну таку за п’ятдесят мільйонів доларів, прямо тут, ось так, і усякого роду визначні справи. Багаті!”

135 Але саме тоді ви забуваєте обітницю. Ви рухаєтеся у напрямку до традиції. І це і є причиною того, що коли Він приходить, щоб позначити Себе, люди настільки повністю безчуттєві, зі своєю освітою, та філософією, та усім іншим. Вони обернули Заповіді Божі на традицію. Підніміся та попроповідуйте їм, і Це просто не піде, зовсім; Воно вернеться назад. Ось, якби Воно прийшло вельми високополірованим, якби який-небудь єпископ чи хтось такий приніс що-небудь подібне, що ж, вони—вони прийняли б це. Але, розумієте, Воно ніколи не приходило таким чином. Якби яка-небудь організація уся пішла за Цим, то було б чудово, але Він ніколи так не робив. Він ніколи так не робив.

136 Якби Він прийшов з Кайафою, і Кайафа сказав: “Отож, я Месія. Я є той, кому повинно прийти нині”. Розумієте, там би сказали:

“О-о, великий святий отче, ви Месія”. Але, розумієте, не це ототожнить Месію. Його—його релігійні права — це не робить його Месією.

Він був знаком, сказаним у Біблії, через що Він і став Месією.

¹³⁷ Ось як воно є й сьогодні, знову. Не наші деномінації, не наші віровчення, але яким є ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ. Отож, візьміть до уваги.

¹³⁸ Те саме й нині, ми стаємо такими самими, все одно віримо віровченням, деномінації та світській освіті, усьому іншому. Подумати тільки, знаєте, у багатьох наших церквах починають переймати таке уявлення, що перш ніж місіонер зможе відправитися на ниву, їм необхідно перевірити психіку у психіатра, побачити, чи достатньо високий у них рівень інтелекту, щоб бути місіонером. А це суперечить Писанню.

¹³⁹ В Біблії сказано, що Петро був неписьменною та невченою людиною. Він не зміг би навіть розписатися сам за себе. Але Богові вгодно було дати йому ключі від Царства, бо він узрів Месію, та знав Його доказ, та впав Йому до ніг, та визнав Його як Месію. Він вірив Слову. “І ти є Петро. Кажу тобі: ти є Петро, і на цій скелі Я побудую Церкву Мою”. Не на Петрі, не на Ісусі, але на його духовному об’явленні того, Ким Він був.

¹⁴⁰ Те саме Він вчинив і Авелеві. “Вірою Авель приніс Богу жертву кращу, ніж Каїн”. Обидва хлопці принесли жертву. Обидва хлопці помолилися. Обидва хлопці побудували вівтар. Обидва хлопці вклонилися одному й тому самому Богу. Розумієте? Одного було прийнято, іншого — відкинуто. Тому що, за об’явленням, Авель зрозумів, що то не фрукти чи яблука вигнали нас з Еденського садку. То була кров. І він приніс у жертву кров, і Бог прийняв її.

¹⁴¹ І погляньте на—погляньте на Моава, велику організацію. Той самий Бог! І ось приходить Валаам, єпископ, побудував сім вівтарів, точно як було й там у Ізраїля. Поклав сім чистих жертв — телят та сім баранів, що говорило про Прихід Христа. Фундаментально праві були обидва. Але гляньте—но сюди на цю групу віровідступників, що мандрували, — не захотіли навіть і пропустити їх через ту землю. Його пастор боявся, що вони розпочнуть там які-небудь зібрання пробудження, тож їм не дозволили пройти. До того ж прямували до обіцяної країни, і він не дозволив своєму братові, Ізраїлю, пройти. Саме так. Він. . .

¹⁴² Що не вдалося побачити Валааму — тієї враженої Скелі й того мідного змія, крик Царя у таборі. Їм не вдалося побачити того Божого ототожнення поміж тих. Пророки були і в тих, і в тих — там Валаам, а тут Мойсей. Але Мойсея було ототожнено Словом. В цьому й полягала різниця. Обидва були видатними проповідниками, але цього мужа було ототожнено Словом. Він не був могутнім, по народу, як отой. Але його було ототожнено Словом, і мав доказ Цього. Амінь.

143 Це є команда справжнього віруючого: Христос з нами, Христос у нас. “Ще недовго, і цей світ вже не побачить Мене більше; а ви побачите Мене, бо Я буду з вами, навіть у вас, аж до кінця світу”. Візьміть до уваги.

144 Тепер запам’ятайте, швиденько. Їм не вдалося це побачити. Ні, вони не зрозуміли цього, як таке могло бути. А обіцяне Слово призначалося для їхньої епохи. Він був тією обітницею, що здійснилася, та все ж їм не вдалося це побачити — безпомилний знак правдивого пророка. Зверніть увагу на те, що Він вчинив. А вони. . . Отож, зверніть увагу. Вони йшли швидко. . .

145 Той сказав: “Ти, захожий, і не знаєш того Ісуса Назарянина, Пророка, сильного у ділах перед Богом та людьми? Ми віримо й знаємо, що Він був Пророком”. Спостерігайте за Ним, у той момент, як тільки вони дали Йому визначення.

146 Він усе розпитував: “Що ж то були за події, що відбулися? Що, що сталося?”

147 Той сказав: “Ісус Назарянин, Пророк, сильний перед Богом та людьми. А ми вірили, що Він стане Тим, Хто принесе визволення Ізраїлю”.

148 І як тільки вони визнали Його Пророком, дивіться, Він негайно ж звернувся до Слова. Справжній знак правдивого пророка. Справжній пророк завжди звертається до Слова, бо Слово Господнє приходить до пророка. Розумієте? І він звертається до. . . І дивіться, що Він вчинив. Вони сказали Йому, що повірили, що Він є Пророком. Отож, пророкові годиться, належить ототожнювати Себе за допомогою Слова, амінь, бо Слово завжди приходить до пророка.

149 Тут сидить старий доктор Девіс, дивіться—но; щодо цього, я не знаю, чи тут він, чи ні. Думаю, мені говорили, що він десь тут у Флориді. Докторе Девіс, якщо ви тут, — він був тим, хто здійснив наді мною рукопокладення у Місіонерській баптистській церкві. Бувало, ми сперечалися над Писанням. І він сказав, що “Іван Христитель охрестив Ісуса, спочатку. . . Тобто, спочатку Ісус охрестив Івана, тому що Івана не було охрищено. А він проповідував хрищення, і ніхто інший не був гідний того, щоб охрестити його, тож Ісус охрестив Івана, — ну, сказав, — Він дозволив йому”. Що ж, це не ув’язувалося у мене в голові, як це Він так зробив. Я не міг розібратися в Писанні.

150 Одного дня, коли ми були одні, і там був присутній Ангол Господній, Він об’явив це мені.

151 Розумієте, ось, дивіться. Ісус був Словом, Іван був пророком. Ось двоє з найвеличніших на землі: Бог та Його пророк. І Слово було Богом. І Слово завжди належить приходити до пророка. А Іван був пророком. І ось Слово йде до пророка, просто у воду. Слово прийшло до пророка у воді. Амінь. Я відчуваю релігійне

піднесення. Слово приходить саме до пророка. І ось Він — Слово у живому вигляді, і ось пророк — стоять у воді. І Слово прийшло до пророка. Уявляю собі їхні очі, коли вони зустрілися.

152 Іван подивився вгору, він побачив відкриті небеса, того голуба, що спускався униз, подібно як полум'яні крила спускалися на Це. Пролунав Голос Звідти, кажучи: “Це є Син Мій улюблений, що в Ньому Мені любо перебувати”.

153 Коли Іван поглянув, він побачив над Ним те Світло, чи що там було. Найперше, коли він вийшов на берег, він сказав: “Ось Агнець Божий, що забирає гріх цього світу”.

154 Він був настільки повністю перейнятий цим, справжні переконання, він сказав: “Серед вас стоїть Дехто, Чиє взуття я негідний понести. Він хреститиме Духом Святим та Вогнем”. Він знав, що Той мав з'явитися за його днів, бо він був Його передвісником. Він сказав: “Зараз поміж вами є Дехто, що Його ви не знаєте. Але я впізнаю Його, в один з днів, коли побачу той знак, що позначить Його”.

Потім, одного дня виходить Ісус.

155 Той сказав: “Ось Агнець Божий, що забирає гріх цього світу”.

156 Ісус, Слово, підійшов просто до пророка, у воді. Іван підняв на Нього свої очі, у покірливості. Він промовив: “Мені потрібно хреститися від Тебе. Чому ж Ти приходиш до мене?”

157 Отож, спостерігайте за цим — Слово й пророк, разом. Бачите, пророк повинен буде пізнати Слово, бо Слово об'являється пророку. І ось тут і здійснилося його пророцтво, що він “представить Месю”. І ось — пророк і Слово, разом.

158 І він промовив: “Мені потрібно хреститися від Тебе. Чому ж Ти приходиш до мене?”

159 Ісус поглянув йому в вічі й сказав: “Облиш, нехай буде так, як є, бо так нам належить, годиться, належить нам виконати усю праведність”. І коли він охрестив Його, дивіться, що то було? Ісус сказав: “Тобі, як пророку, відомо, що Я є Жертвою, а Жертва має бути обмита, перш ніж Її буде принесено”. Амінь. Амінь. Отож, Слово завжди приходить до пророка. Правильно. І Він дозволив йому.

Сказав: “То є саме так”.

160 “Нам належить виконати усю праведність. Я є Жертва. Мені повинно обмитися. Усе правильно. Тобі потрібно приймати хрищення. Амінь. Але залиш, нехай буде так, як є, бо так належить тобі й Мені виконати усю праведність”. Аллілуя!

161 Мужі та жінки, нам, як п'ятидесятницькому народу з Божим Посланням, отак належить виконати усю праведність — вірити у Нього. Нам належить виконати усю праведність.

162 Зверніть увагу, коли, Пророк, тоді Він звернувся безпосередньо до Слова. Коли вони сказали: “Ісус Назарянин був

Пророком, сильним у ділах перед Богом та людьми”. В такому разі, якщо Він був ототожненим Пророком, тоді Він звернувся та узяв ті ж слова, які вони віднесли до Нього. Не прогавте цього. Узяв те, як Його назвали, узяв написане Слово та позначив, що Він і є той, а їм все одно це не доходило. Вони не розуміли. І, при цьому, називали Його Пророком; і ось Він і був — Пророк. І Він звернувся безпосередньо до Слова, та узяв Слово, та позначив Своє Власне служіння.

163 І вони сказали: “Це—це непогана проповідь, все нормально. Наші серця палали в нас”. Це й було воно. Але це й було воно.

164 Цікаво, чи не могло б і з нами бути так само? Написано, що з нами так буде, правильно, тож з нами буде так. Візьміть до уваги.

165 О-о, що за знак правдивого пророка — одразу просто до Слова, завжди! Хоча ті й не могли зрозуміти Цього. Він був. . . Його наука була надто значною.

166 І, о-о, ну що таке, куди він біжить — той час? Хвилин через вісім треба буде закінчувати. Зверніть увагу. Не можу зрозуміти, куди так швидко ділися ті сорок п'ять хвилин.

167 Зверніть увагу. Погляньте—но сюди. Хоча вони й не могли зрозуміти, хоча, можливо, й ви є нездатні, але, будь ласка, вчиніть так, як вчинили вони. Вони запросили Його зайти. Вони сказали: “Зайди. День вже кінчається. Увійди”. Ось воно. Ось воно. Саме тоді й тільки лиш тоді Він може розкрити Себе — коли ти запросиш Його увійти.

168 Ти скажеш: “Я не розумію цього. Я чув, що це роз'яснювалося за допомогою Слова, як оцьому всьому належить статися за цього дня, але я—я—я—я не можу це зрозуміти”.

169 Але, все ж, запроси Його. Скажи: “Зайди, Господи Ісусе”. Чому б тобі не зробити це просто зараз, ось — “увійди”?

170 Як, зверніть тепер увагу, після того, як вони сказали. Він поводитьсь так, немовби Він збирався йти далі та залишити їх. Він може повестися таким чином по відношенню до тебе. Але Він не піде, якщо ти запросиш Його. Він сказав, йшло, було так, немовби Він хотів йти далі. І вони сказали: “Сьогодні, день вже кінчається, тож Ти увійди та залишишся з нами”.

171 І ось, Він повернувся, сказав: “Гаразд, Я зайду”. І ось, Він увійшов всередину. Отож, це є головне.

172 Хоча ви й не можете зрозуміти Слово; ви, це надто—надто складно чи якимось так. Ви не розумієте Його. Ви геть заповнені різними віровченнями. І цей сказав оце, і оте, і оце. І ваш розум є німічний, тож ви не знаєте, що думати. Я скажу вам, що треба зробити. Просто вчиніть так, як вчинили вони. Скажіть: “Увійди, Господи, та побудь зі мною цей вечір. Ти увійдеш? Просто увійди тепер та залишишся зі мною”.

173 І коли Він заходить всередину, двері зачиняються. Зверніть тепер увагу, як Він вчинив це.

174 Зверніть увагу, як Він відкрився їм, після того, як проповідуване Слово не зробило цього — проповідуване Слово та ототожене Слово. І вони заявляли, що Він був Пророком. І вони отожвляли, що вони Його учні. І Він говорив з ними цілий день, і все одно, через проповідуване Слово, їм це не доходило. Ні, панове. Їм це не доходило. Але шойно опинилися всередині, шойно вони опинилися всередині, Він відкрив їм очі на те, Ким Він був. Він відкрив їм очі.

175 Як Він зробив це? Вчинивши дещо в точності так, як Він чинив перед Своїм розп'яттям. Він відкрив їм очі, й побачили, як Він звершив дещо таке, що, як вони бачили, робить Він і тільки Він—Він один.

176 Він відрізняється від усіх інших людей. Якщо ти хоч раз побачиш Його, там—там. . . Ніхто з людей не може звершити того, що звершає Він. Розумієте? І вони не зроблять цього так, як це робить Він. І Він завжди робив це таким чином, і Він ніколи не міняється. І Євреям 13:8 є правильним — “Він є такий самий вчора, сьогодні та навіки”.

177 Опинившись всередині, як тільки Він опинився всередині їх, тоді Він ототожнив Себе, вчинивши дещо таке, що Він. . . подібно як Він робив завжди.

178 Так само, як Він вчинив з жінкою біля криниці. Візьміть до уваги. Вона прийшла туди, дуже пихата, жіночка з поганою славою. Мабуть, бідолашну дитину викинули на вулицю, щоб виживала як завгодно. Але там у неї в серці знаходилося призначене насіння, лежало там.

179 А ті священники та усі інші там, в них була—в них була освіта, уявлення. [Порожнє місце на плівці.—Ред.]. . . почнемо з цього. Він так сказав.

180 Але ця жіночка, її життя було геть знівечене. Тут було трохи світла, але там глибоко всередині перебувало насіння, чекало. Розумієте? І, безсумнівно, якщо світло торкнеться насіння, що має у собі зародок життя — воно оживе.

181 Отож, ось вона приходить. Може, вона припізналася через свою роботу. Все одно їй не можна було приходити з іншими жінками. Вона, мабуть, гарненька жіночка, несла в себе на плечі пляшку для води. І прийшла туди й почала опускати її до. . . криниці. Вона почула, як цей Чоловік каже: “Принеси Мені пити”. Він заговорив з нею.

І Він сказав: “Іди візьми свого чоловіка та приходьте сюди”.

182 Отож, дивіться—но, вона там знала, що то буде знаком Месії. Вона сказала Йому: “В мене нема чоловіка”.

183 Промовив: “То є так. В тебе було п’ять. Той, якого маєш нині, не є твоїм чоловіком”.

184 Вона сказала: “Пане, я бачу, що Ти пророк. В нас сотні років не було пророка. Я бачу, що Ти пророк. Отож, нам відомо, що ми чекаємо на Христа — помазаного Месію. І коли Він прийде, Він буде саме таким, в точності”.

Отож, дивіться. Він сказав: “Я — то Він, що говорить з тобою”.

185 Вона одразу ж подалася до міста. В неї не було права так робити, згідно їхніх законів. Жінці такого роду, люди не стали б її слухати. Але, спробувати зупинити її? Все одно що загасити палаючий будинок у вітряний день. Ось вона пішла. Вона сказала: “Підіть, побачте Чоловіка, Який розповів мені усе те, що я робила. Хіба то не Месія?”

186 Отож, пам’ятайте, Ісус не повторив цього. Він там ні разу не повторив цього, але, сказано, що ціле місто увірувало в Нього за свідцтвом жінки. Подумайте—но про це. О-о, ото так!

187 Коли вона знала обітницю, яким буде Месія, і коли вона побачила, як та обітниця здійснилася, це відкрило їй очі. Розумієте? Вони були закриті гріхом, та коли тая обітниця. . . Вона сказала: “Це ж. . . Месія це й робитиме, коли Він прийде”.

188 Він сказав: “Я — це Він”. Її очі відкрилися. Вона має Вічне Життя, бо її очі відкрилися.

189 Очі Петра відкрилися, Натанаїла. Ми говорили про це учора ввечері.

190 Що ж воно зробило за цих днів з нашими очима? Здійснена обітниця, чи відкрила вона їм очі? Ми бачимо у Святого Івана 14:12, Євреям 13:8, Святого Івана 14:9, і ми бачимо Луки 17:27–28, оці всі місця Писання, що були обіцяні, Малахія 4 — усе це здійснилося просто перед нами, що це зробило з нашими очима? Якщо воно не відкриє їх, воно засліпить їх Навічно. Деяким воно відкриває, інших засліплює. Розумієте? Воно відкриває тим, кому це. . . ці останні дні, те, що Він обіцяв вчинити. Що Він сказав, те Він і виконає — “відновить Віру”.

191 О-о, п’ятидесятницький народе, визнавці Божого Святого Духа, нехай Бог Небесний відкриє—відкриє вам очі від традиції до живого Бога обітниць Біблії, у які, як ми кажемо, віримо, у те, що, як Він сказав, Він вчинить. Царське Насіння Авраама, покликане за останнього дня, і Єгова зійде до плоті Свого народу та чинитиме подібно як Він чинив за днів Содому, в точності.

192 Чи чули ви сьогодні у вечірніх новинах про те, як у цьому ж штаті, я забув, скільки сотень вчителів, шкільних вчителів, було доведено, що вони гомосексуалісти. У вечірніх новинах. О-о, усе прогнило до самої серцевини. Урядові органи, як стверджують, та службовці урядових органів, було доведено, що майже сорок

відсотків з них є гомосексуалістами. В моєму офісі цілі купи листів, матері плачуть, що їхній син живе з хлопцями. І, бачите, це просто день, за якого ми живемо. Усе!

¹⁹³ Народи розпадаються. Ізраїль прокидається. Він на своїй батьківщині. На фіговому дереві розпускається листя.

¹⁹⁴ О-о, церква спить у Лаодикії. А Ісус намагається одержати хоч яке-небудь співробітництво, і не виходить навіть і це!...?..Розумієте? Та все ж, з усім тим, що каже Писання, церква хропить собі далі, на ложі з світськості.

¹⁹⁵ О-о, церкво, якщо ти не можеш зрозуміти Слово, просто відкрий своє серце й побач, ототожнить Він Себе чи ні, подібно як Він вчинив тоді — “такий самий вчора, сьогодні та навіки”.

Схилимо наші голови на хвилинку.

¹⁹⁶ Небесний Отче, іноді, може. . .Я не хочу бути безрозсудним з людьми. Я не хочу бути жорстким. Але, Господи, це теслярський вираз: “Як у тебе буде триматися дошка, якщо ти не заб’єш цвяха й не загнеш його голівку?” Тож я молю, Боже, щоб вони зрозуміли, що то саме по Християнській любові ми стараємося увігнати Оце. Може, для деяких людей ці відвідини стануть останніми, які буде їм дано. Може, це буде останній раз, коли ми зустрінемося. Це місто може вже ніколи не одержати подібного пробудження.

¹⁹⁷ Та все ж, колись, вони й далі “проводитимуть зібрання пробудження”, як вони заявляють, а церква піде, двері вже будуть запечатані. Ной, коли двері зачинилися за ним, опинився у ковчезі за сім днів до того, як пішов дощ, що ніхто не міг увійти до ковчега. Цей світ же пішов далі, так само.

¹⁹⁸ І одного дня може статися те саме: може, їм прийде усвідомлення того, що сказав Ісус, коли учні сказали: “Чому книжники кажуть: ‘Спочатку має прийти Ілля?’” Ісус сказав: “Він вже приходив, а ви не зрозуміли цього”.

¹⁹⁹ Отак може статися з Приходом та схопленням. В один з днів ті увійдуть у Горе. Вони говоритимуть: “Я вважав, що Наречена повинна буде піти. Церква проходитьиме через горе?” Авжеж, церква пройде через горе, але не Наречена. “Чому ж спочатку повинно статися оце ось?”

²⁰⁰ І тоді, можливо, Словом буде: “Вона вже пішла. Ви не зрозуміли цього”. Вони рухатимуться далі, проводитимуть зібрання у церкві, так само.

²⁰¹ Боже, нехай люди, сьогодні, хоча вони й не розуміють Писань, для них Це, можливо, загадки, але нехай кожен просто скаже: “То увійди ж, Господи Ісусе, Ти, Хто є присутній тут, та будь зі мною. Я—я у потребі. Я читаю в Біблії те місце, де жінка торкнулася Твоєї одежі, і Ти повернувся й розповів їй, що у неї за хвороба, й сказав, що її віра спасла її. І я стільки читав у Біблії, що Ти нині є ‘Первосвященником, якого можна торкнутися відчуттями наших слабостей’, і що Ти є ‘такий самий учора, сьогодні та

навіки'. Увійди зараз до мене в серце, Господи, та об'яви мені. Хоч я і йшов, і я любив Тебе, але, як поправді, я ніколи не бачив, як це відбувається. Тож я молю, Боже, щоб Ти вчинив це для мене сьогодні ввечері”.

202 Даруй це тим людям, Отче. І нехай відкриються нам очі, по усій церкві, і ми побачимо того прекрасного, любого воскреслого Господа Ісуса, такого самого учора, сьогодні та навіки. Даруй це. Нехай відкриються нам очі, заради Царства Божого, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

203 Отож, щоб відпустити вас вчасно, в мене нема часу ставити тут молитовну чергу, хоча, можливо, там є молитовні картки. Вам нема потреби бути тут. Бог там є настільки ж величний, як і в будь-якому іншому місці.

204 Він, ви вважаєте, всюдисутній? [Громада: “Амінь”.—Ред.] Звичайно ж, Він є такий. Він є всюдисутній, бо Він є всезнаючий. Отож, Він знов приходить, бо Він, як всезнаючий, Він знає усе. Тож тому то Він, як всезнаючий, Він—Він перебуває усюди.

205 Точно як зі словом призначити наперед, це неприємне слово. Декілька хвилин тому я застосував його, і я спинився, бо відчув, як дух виступив у відповідь. Багато хто з людей не вірить у призначення. Призначення — це неприємне слово. Дійсно, уся справа в передбаченні. Бог знає, заздалегідь, хто захоче, а хто ні, тому-то Він і може призначити наперед Своїм передбаченням. Це і є причиною того, чому Він знає, хто захоче, а хто ні. Розумієте? Він не. . . Він — “Він не бажає, щоб хто загинув”. Але Йому відомо, хто загине. Якби Йому не було відомо, то Він не був би Богом. Він має бути всемогутнім, так само, як—як і всюдисутнім; розумієте, всезнаючим, всюдисутнім, всемогутнім, безкінечним. Він є безкінечний. Якщо ж Він не безкінечний — Він не Бог. Отож, Він знає усе, тому Він може визначити кінець від початку, бо Він є Слово.

206 Отож, я абсолютно чужий. Я не бачу тут людини, яку я знав би, хіба що оцього ось хлопця отут. Якщо я знаю цього хлопчину, чи не було у вас такого, що ви раніше, довгий час тому носили велику бороду чи щось таке? Я трохи розповідаю вам про це, коли я—я розмірковую про те, хто то є, люди, що сидять отут спереду. Окрім цього, я не бачу жодної людини, яку я знаю. Я не бачу тут жодної. Я побачив випадково. Хлопчина сидів тут, ридав, декілька хвилин тому, витирав собі очі. Я подумав: “Здається, це той самий молодий чоловік, що в мене з ним одного разу була приватна бесіда”. І я навіть не знаю, звідки він. Я тільки впізнав його в обличчя. Я не. . . Розумієте? Але, тепер, то єдина людина, яку я знаю тут. Гарзд.

207 Чи відкриєте ви зараз своє серце отак? Хто з вас потребує Бога? Підніміть свою руку, скажіть: “Я нужденний. Я у потребі”. Я просто не знаю, хто ви. Просто підніміть свою руку. І я побачив.

208 Отож, нехай Бог Небесний, Хто воскресив Свого Сина, Ісуса Христа, Якого, я стараюся, за допомогою Його написаного Слова, за допомогою Божественного дару, позначити Його Присутність перед цими людьми, їм на славу — нехай Він зішле на мене Святого Духа. Коли, за допомогою цього дару, я віддадуся цьому, щоб стати. . . ототожнити Ісуса Христа в людському тілі, як і Бог ототожнився в людському тілі за днів Содому, виконував Свої справи. Нехай Він дарує це в Ім'я Ісуса Христа.

209 Отож, перебувайте в пошані, усі присутні, зараз просто починайте молитися у своєму серці — “Господи Ісусе, я відкрию своє серце. І увійди. І дай мені залишити зовні усе моє невірство. І тоді об'яви це мені — те, що Ти чинив перед Своїм розп'яттям, тоді я буду знати, що Ти воскрес з мертвих”.

210 Отож, Воно не може ухопити кожного з вас. Це в точності так. Але, жодних сумнівів, Воно ухопить декого з вас. І якщо Воно ухопить когось-небудь, нам усім іншим (жителям Сихару) нема необхідності, щоб то було вчинено з ними. Вони повірили цьому. І якщо з ким-небудь — просто з ким-небудь з жінок, з ким-небудь з чоловіків, з ким-небудь з хлопців, з ким-небудь з дітей, хто б то не був — станеться таке-от ототожнення; якщо ті люди там у минулому, які не бачили Його, а нас же вчили цьому, звичайно ж, нам слід повірити. Це правильно, браття? Чи відповідає це, на думку вас усіх, здоровому глузду? [Служителі кажуть: “Аміль”.—Ред.] Авжеж.

211 Важко, коли ти проповідуєш подібним чином, потім підійти. . . Розумієте, то два різних дари. Один — то говорення; другий — то бачення.

212 Отож, просто вірте всім своїм серцем. Не сумнівайтесь. Не сумнівайтесь. Просто майте віру в Бога. Давайте будемо дивитися у цей бік, куди-небудь ось *сюди*. Хто-небудь, просто погляньте. Вам варто було б побувати тут — усякого роду вірування. Не налягайте на це; розумієте, перестрибніть через це. То є так. Це як певна частина вас. Розумієте? Просто розслабтеся й скажіть: “Що ж, певна річ, то є Слово. Я вірю Йому. Той невисокий старий там не знає мене. Але я знаю Ісуса. Він розповів Правду про Слово, і я вірю цьому”. Просто зробіть подібним чином, скажіть: “Я хворий та нужденний, і в мене є потреба”. Я не можу вас зцілити, і оце ось не зціляє, але воно тільки позначає.

213 Недивно, що ви, люди, буваєте підозрілими. Ви тільки—ви тут бачите тільки лиш один доторк Цього. Воно розповідає, що станеться, і з ким, де, і усе про це. І Це не помилилося ніколи, жодного разу, з десятків тисяч випадків по всьому світу. Хто пішов за Цим та знає, що То є Правда. Підніміть свою руку. [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Бачите? Ну, оце так! Бачите? Ніколи. . . Це, Це не може бути нічим іншим, як тільки Богом, і бути таким точним, розумієте, бо то є Його обіцянка. В Цьому не може бути помилки. Отож, Він не. . .

214 Не воно зцілить вас, бо Він вже звершив це. Він просто позначає, що Він знаходиться тут, щоб дотримати ту обіцянку. Отож, якщо Він дотримав ту обіцянку, Він дотримає обіцянку про зцілення. Адже так, браття? [Служителі кажуть: “Амін”.—Ред.] Він дотримає Свою обіцянку про зцілення, якщо Він додержує ту обіцянку. Це є більш надійний знак.

215 Що якби тут хто-небудь був у інвалідному кріслі, і я обрав би їх, то було б непоганим випадком з психології, чи що-небудь таке, щоб та людина пішла. Але воно не може розрізнити думок серця. Розумієте? Безперечно, це так. Знати, що ти вчинив, хто ти такий, і все про тебе — для цього потрібен один тільки Бог, щоб кожен раз було ідеально точно.

216 Ось, я—якби я—якби я міг пояснити це. Мені нема потреби намагатися пояснювати це. Нічого не вийде.

217 Але ось, якби я міг сказати оце слово, дещо таке в мене всередині, що перейшло у інший вимір. Розумієте? Я дивлюся прямо на той Полум'яний Стовп, що супроводжував Ізраїля в пустелі. Хто з вас бачив Його фотографію? Хочу побачити вашу руку. Атож. Я дивлюся прямо на Це, отут, дивлюся прямо на Це, бурштинового кольору, немовби як зелений з жовтуватим відтінком, обертається.

218 Бачу, як наближається жінка. Вона сидить прямо тут, так, дивиться просто на мене. І вона сидить отут, дивиться просто на мене. І вона страждає. Вона молиться про хворобу, що у неї. То хвороба крові. То є діабет. Це так. Це у вас обох. Двоє молодих хлопців, що сидять там, дивляться на мене, у вас діабет. Розумієте?

219 Отож, що то є? Ви розмірковували про це, старалися відкрити своє серце, хіба не так? Я бачив, як ви тільки-но підключилися. Він вчинив в точності те, що Він чинив перед Своїм розп'яттям. Отож, ви не знаєте мене, адже так? Жоден з вас не знає мене. Якщо це так, підніміть свої руки, якщо ви не знаєте мене. Добре. Добре. Ви не знаєте мене. В такому разі то повинен був бути Він, бо я не знаю вас. То повинен був бути Він.

220 Якщо ви просто повірите цьому, всім своїм серцем, Бог проявить це. Ви мусите цьому повірити.

221 Ось, один чоловік там шептав, комусь щось сказав. Він сидить ось тут, дивиться просто на мене, такий досить кремезний, вдягнений у білу сорочку. Ми незнайомі один з одним, добродію. Це так? Він сидить поруч з вами. Чи знаю я вас? Ні. За вашою спиною, добродію. Ні, за вашою спиною. Чоловік у білій сорочці. Просто залишайтеся на місці. Ви, ви вірте. Чоловік у білій сорочці. Якщо Бог. . . То були ви. Так. Озирнувся. Якщо Бог скаже мені, що у вас за хвороба, чи повірите ви, що Він зцілить це? У вас хвороба серця. Якщо це так, підніміть свою руку. Добре. Ви приймаєте своє зцілення?

222 Отож, тут є одна людина, його рука піднята, десь в оцьому напрямку. Це було в цьому невеличкому... Ви, ви вірите, що я Божий слуга, Його пророк? Вірите? Ви також страждаєте на хворобу серця. У вас також артрит. Це ваша дружина, сидить поруч з вами, і вона страждає на артрит. І в неї також бувають напади запаморочення. Якщо це так, підніміть свою руку. Це так. Чи вірите ви, що я можу сказати вам, хто ви? Містер та міссіс Джонс, ви можете вірити, тож вірте та уздоровтеся.

223 Вірте всім своїм серцем. Я з вами незнайомий. Майте віру в Бога. Не сумнівайтесь. Просто вірте.

224 Тут сидить один чоловік, трохи сивий, сидить отут у кінці, зачісує своє волосся набік. Добродію, там поруч з вами стоїть оте Світло!...?.. Ви вірите, що я є Божий пророк, Його слуга? Ви вірите, що ота сінна лихоманка залишить вас, і з вами все буде гаразд? Вірите? Підніміть свою руку. Отож, я абсолютно незнайомий. Ось про що ви молитесь.

225 Наступний чоловік, він теж підняв свою руку, бо він повірив. Добре, що... У нього не сінна лихоманка, але у нього артрит. Це так. Це так. Помашіть своєю рукою, добродію. Це так. Отож, ви вірите? Нехай Бог дарує йому ту благодать, щоб мати віру.

226 Отут ось у кінці сидить одна леді. Ви вірите, леді, вірите всім своїм серцем? Угу. Ви вірите, що ота шлункова хвороба залишить вас? Вірите? У вас на серці є тягар, адже так? Це за вашу доньку. Вона не тут. Ви вірите, що я скажу вам, де вона живе? Вона живе у Каліфорнії. Над нею темна тінь. Вона помре, якщо з цим не зробити що-небудь, бо її затінено раком. Якщо це так, підніміть свою руку. Ви вірите, що я можу сказати вам, хто ви, з Божою поміччю? Ісус сказав Симону, хто він такий. Це так? Міссіс Акерман. Це так. Підніміть свою руку. Угу. Правильно.

227 Там одразу за вами сидить леді-місіонерка, вона теж трохи непокоїться про деякі речі. Це так. Моліться за подругу, сама геть вимучена. Адже так? І ви місіонерка? Вірте всім своїм серцем. Я не знаю вас, ніколи вас не бачив. Але то є правда.

228 За вашою спиною сидить жінка, сиве волосся, з хворобою шлунка. Ви вірите, що Бог вилікує це у вас? Ви також одержали це.

229 Чи вірите ви всім своїм серцем? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Бачите? Що то таке? Це є те ототожнення. Отож, у Слові так сказано, тепер Він приходить у ваші серця та об'являє Себе, точно як Він і чинив. Хіба це не є в точності те, що Він чинив перед Своїм розп'яттям? Підніміть свою руку. Значить, Він воскрес з мертвих. Ви вірите цьому? ["Амінь".] І тепер, якщо ви знаходитеся у Його Божественній Присутності, чи відкрилися тепер ваші очі, щоб розпізнати, що той же Бог, перед яким ви станете в День Суду, нині перебуває тут поміж вами? І Йому відомо усе, про що ви думатимете.

Чи схилите ви зараз свої голови?

²³⁰ Ви думаєте про Нього? Ви хотіли б, щоб Він став вашим Спасителем? Якщо так, чи не підніметься ви для слова молитви? Ви, хто хоче, щоб Він став вашим Спасителем, ми просто піднімося задля слова молитви. Благословить вас Бог, добродію. Благословить вас Бог, леді. Благословить вас Бог, леді. Благословить вас Бог. Просто погляньте. Отож, ми піднімося всього на хвилинку, щоб я міг за вас помолитися. Піднімайтеся. “Я хочу прийняти Його як свого Спасителя. Зараз, у Божественній Присутності Його Істоти, я хочу прийняти Його як свого Спасителя”. Чи буде ще хто? Я вважаю, що буде, тож піднімайтеся на ноги. Благословить вас Бог. Благословить вас Бог.

²³¹ Зроби це нині, розумієш. Не чекай до завтра. Завтра може бути надто пізно. Сьогодні Він твій Спаситель, завтра Він може стати твоїм Суддею. Розумієш? Тож тепер, якщо Він звертається до твого серця, у відповідності до того, як ти відкрив своє серце. Благословить вас Бог, вас. Це правильно. Продовжуйте стояти. Якщо ви вірите всім своїм серцем, чи приймете ви Його, поки знаходитесь в Його Присутності? Приймете? Ви зробите це? Ви приймете Його як свого Спасителя?

²³² Мені хотілося б знати, чи зробите ви це, поклавши руку собі на серце, ось так, кожен з вас. Будемо молитися. Отож, моліться як умієте: “Боже, будь милостивий до мене, грішника”.

²³³ І потім, коли ви зробите це, я хочу, щоб ви, за декілька хвилин, підійшли сюди та засвідкували, що ви прийняли Його як свого Спасителя. “Бо коли хто засвідкує—коли хто засвідкує Мене перед людьми, того засвідкую й Я перед Отцем Моїм та святими Анголами. Коли хто посоромиться Мене перед людьми, того й Я посоромлюся перед Отцем Моїм та святими Анголами”. Отож, візьміть до уваги, пам’ятайте, Він знає ваше серце. Він довів це. Він є Слово. Отож, я хочу, щоб ви зробили так, за декілька хвилин.

Я хочу, щоб ви зараз прийняли Його, коли ми будемо молитися.

²³⁴ Господи Ісусе, коли оте Світло рухалося над, поміж людьми, видіння розкривалися над людьми. І раптом Він зупиняється. І вертається назад, і Ти сказав мені зробити це. “Послух є ліпший за жертву”.

²³⁵ І, Господи Ісусе, у цьому—у цьому зібранні людей, багато хто з них тепер вірять у Тебе. Вони приймають Тебе як—як свого Спасителя. Вони вірять. Вони знають, що то є правда. Вони були тут, коли це сталося, і знають, що Ти воскрес з мертвих, і що Ти, як і раніше, є живий, і знають, що ми з’явимося на Суд, щоб зустрітися з Тобою біля Судового Престолу Христового. І ми хочемо прощення, Господи. Ти сказав, у Своему ж Власному Слові. Я процитую його, Батьку, просто щоб—щоб ми знали. Ти сказав: “Хто слухає Слова Мої, — це в точності те, про що ми говорили сьогодні, — і вірить у Того, Хто послав Мене, — вони

вірять, — має, — теперішній час, — Життя вічне й не прийде на Суд, але перейшов від смерті до Життя”. Отож, це Твоє Слово, Господи, точно так само, як і Івана 3:16 та все інше у Слові. Ти сказав: “Той, хто повірить”.

²³⁶ “Хто визнає Мене, — Він сказав, знову ж, — перед людьми, того визнаю й Я перед Отцем Моїм та святими Анголами. Але хто посоромиться Мене перед людьми, того посоромлюсь і Я перед Отцем Моїм та святими Анголами”.

²³⁷ Отож, будь-де у Божественній Присутності, оскільки Ти прийшов сьогодні, і ми усі тут, віруючі-Християни, відчуваємо Присутність Твоєї величної Істоти, оте величне царственне відчуття Божества, тобто, Бога, що рухається поміж нами. Недивно, Господи, що Це засліплює очі невіруючого, який не вірить Слову. І як Це відкриває очі тих, хто повірить!

²³⁸ Отож, Ти відкрив очі цим людям, об’явивши їм Себе. Тепер, Господи, відкрий серця цих людей та створи Свою оселю в них. Отче. Вони Твої. Я віддаю їх Тобі. Вони є здобиччю Твого Слова. Твоє Слово покликало їх, і Твоє Слово ототожнилося перед ними. Нині ж вони ототожнюються, піднявшись, щоб засвідкувати, що вони хочуть, щоб Ти пробачив їм гріхи. Ти сказав: “Того, хто до Мене приходять, Я в жодному разі не прожену геть”. І небеса й земля проминуться, але Твоє Слово не проминеться. Вони Твої, Господи. Вони належать Тобі. Я вимагаю кожного, в Ім’я Ісуса Христа. І нехай прославиться Твоє Ім’я за це.

²³⁹ Нехай вони увійдуть у Наречену, прийдуть у воскресінні. Якщо мені ніколи не випаде нагоди поговорити з ними на землі, чи потиснути їм руку, та привілеія охристити їх Християнським хрещенням, Боже, нехай у той День, коли все скінчиться, і ми сидітимемо на Шлюбній Вечері, нехай мені буде даровано привілеія поглянути через стіл. Там скажуть: “О-о, як же, саме у Тампі, Флоріда, то я підвівся там того вечора, Брате Брангаме”. Я скажу: “Отож, ось Він. Бачите, Він є такий самий”. Даруй це, Господи. Бережи їх Твою благодаттю. Я прошу це в Ім’я Ісуса Христа. Амінь.

Можете сідати.

²⁴⁰ Всього декілька хвилин, ми збираємося попросити вас підійти сюди та ототожнитися зі своїм випробуванням.

²⁴¹ Отож, ви, хто піднімався на ноги, ви, хто стояв, поки йшла молитва, чи засвідкуєте ви про що-небудь, що ви зробили правильну річ, і ви вірите, що Він є Син Божий, і ви нині приймаєте Його як свого особистого Спасителя? Підніміть свою руку, скажіть: “Я нині приймаю Його”. Благословить вас Бог. Здається, сто відсотків. “Я нині прийняв Його як свого Спасителя”.

²⁴² Тепер, наступний ваш крок — наповнитися Святим Духом. У вас є приміщення для цього, брате, чи нема, приміщення тут для цього? Так, добродію. Вам дадуть подальші поради у цьому.

243 Отож, щоб завершити з молитовною чергою, давайте—но... Отож, не ходіть. Розумієте, кожний ваш порух — це заважає Духові Божому. Розумієте? Тепер, не рухайтесь. І я знову припізнівся. Покладіть свої руки на кожного, просто покладіть свої руки один на одного та моліться один за одного. Ось, саме так. Саме так. Кожен з вас віруючий.

244 О-о, так, ви добре відчуваєтеся? Скажіть “Амінь”. [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Хіба нема у вас зараз такого відчуття, що ви знаходитесь прямо в Присутності Бога — отого ніжного, сумирного відчуття? Нехай же наші душі ніколи не будуть так захоплені цим світом та іншими речами. Коли оте чудове, ніжне відчуття нашого величного Месії, Ісуса Христа, зараз прямо поміж нами у вигляді Святого Духа. Цьому світові нічого про це не відомо. Але ми знаємо Його. Ми бачили Його. Ми бачили, як Він ототожнює Себе.

245 Пам’ятайте, за днів Авраама, що—що Бог, який був у людському тілі, Він не пішов туди до Содому. Було двоє проповідників, які відправилися туди, але не Він. Він залишився з обраною, викликаною Церквою. Ось кому призначалося Його Послання. Хіба то не є чудово, що сьогодні Він приходить до нас? Ми бачимо, що нас ототожнено як царське Насіння Авраама. Хто, стоявши Своєю спиною до намету, сказав, про що думала Сарра. Те саме приходить сьогодні сюди, чинить те саме, у людському тілі. Ісус сказав, що оце відбуватиметься — “дні, коли об’явиться Син людський”.

246 Отож, Він сказав іще ось що: “Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто увірує; якщо покладуть свої руки на хворих — ті уздоровляться”.

247 Тепер, поєднавши свої руки, поєднавши свої серця, схилимо тепер свої голови й будемо молитися за хворих.

248 Наш ласкавий Небесний Отче, ми приводимо до Тебе це чекаюче зібрання, у цій Божественній Присутності, о Боже. Недивно, що тим учням, Клеопі та його товаришу, їм знадобився цілий день, щоб дістатися до Еммаусу. Та, декілька хвилин, і вони повернулися. Вони приєдналися до усіх інших учнів. Вони прийшли не для того, щоб обговорювати свої релігійні погляди, але вони прийшли, бо побачили Його. Вони побували у... Вони зустрілися з Ним. Вони—вони чули, як Він проповідував, і вони бачили, як Він ототожнив Себе, що Він є воскреслий Христос.

249 Ти є Слово. Слово проповідувалося. Слово проявилось. “Слово розрізняє думки, що у серці”. Так сказано. І ми є впевнені, як і вони, Господи, так само впевнені, як і вони. Ми бачимо знак воскресіння, і ми знаємо, що то є відзнака того, що Ти об’являєш Себе, оскільки Твоя Церква й Слово повинні стати одно, бо чоловік та жінка є одно. Наречена й Слово стають одно.

250 О Боже, коли ми бачимо Це поміж нами, як ми радіємо в Цьому; і бачимо ті ж атрибути, робляться такі самі знімки, науково.

²⁵¹ Ангол Господній, який вивів Ізраїля з Єгипту та привів їх до обіцяної країни, “став тілом та перебував поміж нами”, зійшов на Висоту. Він сказав: “Від Бога Я прийшов, і до Бога Я йду”.

²⁵² Через декілька місяців, ось Він з’явився на дорозі у Дамаск, з Савлом, кинув його на землю. І Савл, побачивши той самий Полум’яний Стовп, сказав: “Господи, Хто Ти?”

²⁵³ Він сказав: “Я Ісус. Важко тобі бити ногою колючку”.

²⁵⁴ О Господи, бачити, через дві тисячі років, ось Він, науково доведений і доводить вірою, у церкві, і чинить ті самі речі, які Він чинив, щоб ототожнити місця Писання саме на цей день. Ми не будемо більш залишатися у невірстві, Господи. Ми віримо. Допоможи нашому невірству. Нехай звільняться наші серця.

²⁵⁵ Нехай хвороба втратить свою владу. Ці віруючі поклали свої руки один на одного. Зараз звершається молитва віри. “Вона уздоровить недужих, і Бог підніме їх”.

²⁵⁶ Сатано, залиш це зібрання. В Ім’я Ісуса Христа, відпусти їх, щоб їм бути вільними від хвороб та недугів, на славу Божу.

²⁵⁷ Отож, не пускайте в себе нічого. Просто починайте молитися. Моліться як умієте. Покладайте зараз свої руки один на одного. Просто продовжуйте молитися, кажіть: “Господи Боже”, — тепер, як умієте. Я молився за вас, тепер ви моліться один за одного. Покладіть ваші руки на свого сусіду, скажіть: “Господи, зціли цю жінку. Зціли цього чоловіка. Я вірю цьому. Я вимагаю це для них. Вони вимагають це для мене. Я вірю, що Ти перебуваєш тут”. Та треба бути онімілим, щоб не повірити цьому. Вірте цьому всім своїм серцем.

²⁵⁸ Господь Бог нехай зробить кожного з вас здоровим! Моліться просто зараз та вірте. Нехай Господь уздоровить кожного з вас від підошви ваших ніг до маківки вашої голови. Амінь.

І КОЛИ ВІДКРИЛИСЯ ЇМ ОЧІ, ВОНИ ПІЗНАЛИ ЙОГО UKR64-0416
(And When Their Eyes Were Opened, They Knew Him)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у четвер ввечері 16 квітня 1964 року у МакКей Аудіторіум у Тампі, штат Флоріда, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org